

SUPERIOR

GENERALIS

CONGREGATIONIS A RESURRECTIONE DOMINI NOSTRI JESU CHRISTI

*„Wszedł także i drugi uczeń,
ten, który pierwszy przybył do grobu,
i ujrzał, i uwierzył.”
(J 20,8)*

Drodzy Zmartwychwstańcy,

Radosnych Świąt Wielkanocnych!

Celebracja Wielkanocy znajduje się w samym sercu wiary chrześcijańskiej. Każdego roku Kościół zaprasza nas, abyśmy powrócili do tamtego poranka pierwszego dnia tygodnia – czyniąc jego pamiątkę – kiedy uczniowie po raz pierwszy zetknęli się ze znakami Zmartwychwstania. Dla nas, Zmartwychwstańców, to misterium ma jeszcze głębsze znaczenie. Chrystus Zmartwychwstały jest bowiem nie tylko przedmiotem naszej wiary, lecz także żywym fundamentem naszego powołania. Z Niego nasz charyzmat, nasze życie wspólnotowe i nasza misja apostołska nieustannie czerpią swoje znaczenie i żywotność.

Ewangelia według świętego Jana – odczytywana podczas Mszy w Niedzielę Wielkanocną – opowiada, że Maria Magdalena przyszła do grobu, gdy jeszcze było ciemno, i odkryła, że kamień został odsunięty. Zaniepokojona tym niespodziewanym widokiem pobiegła powiadomić Szymona Piotra oraz umiłowanego ucznia. Ich późniejsza wizyta przy grobie ukazuje subtelny, lecz znaczący rozwój wydarzeń: zauważają leżące tam płótna oraz chustę pogrzebową złożoną osobno – znaki, które cicho zapraszają do refleksji. To, co zaczyna się od zamieszania, stopniowo ustępuje miejsca zrozumieniu, a to, co początkowo wydaje się nieobecnością, staje się ostatecznie pierwszym znakiem nowej i nieoczekiwanej obecności.

Ewangelista opisuje ten moment z niezwykłą prostotą: umiłowany uczeń wszedł do grobu i „ujrzał, i uwierzył”. W tej cichej i pozornie zwyczajnej przestrzeni rodzi się w nim na nowo niespotykany stan wiary. Sam pusty grób nie daje pełnego wyjaśnienia tego, co się wydarzyło. Jednak znaki, które się w nim znajdują, budzą w uczniu przecucie, że Bóg zadziałał w sposób decydujący i przemieniający. Zmartwychwstanie objawia się nie poprzez spektakl, lecz poprzez odkrycie, które zaprasza do kontemplacji i wiary.

W ten sposób Ewangelia uczy nas, że wiara często wzrasta poprzez stopniowy proces rozeznawania. Pierwsi uczniowie nie zrozumieli od razu pełnego znaczenia tego, co się wydarzyło. Zostali raczej poprowadzeni krok po kroku od niepewności do przekonania, gdy rozważali znaki przed nimi i przypominali sobie słowa Pana. Ich doświadczenie przypomina nam, że Zmartwychwstanie nie jest jedynie wydarzeniem z przeszłości, lecz misterium, które nieustannie zaprasza wierzących do pogłębiania zrozumienia i odnawiania zaufania wobec zbawczego działania Boga.

Dla nas, którzy idziemy za Chrystusem w Zgromadzeniu Zmartwychwstania Pańskiego, ta dynamika wzrastania w wierze ma szczególne znaczenie. Nasz charyzmat wzywa nas, abyśmy żyli w świetle Misterium Paschalnego, uznając, że droga do nowego życia zawsze prowadzi przez nieustanny, codzienny proces nawrócenia, umierania dla siebie, wytrwałości i nadziei. Pusty grób nie tylko ogłasza, że Chrystus zwyciężył śmierć; wskazuje także na przemianę, której Bóg pragnie dokonać w każdym ludzkim życiu. W ten sposób Zmartwychwstanie staje się horyzontem, ku któremu nieustannie zmierza nasza osobista i wspólnotowa droga.

Podczas tegorocznych obchodów Wielkanocy nasza refleksja nad misterium Zmartwychwstania zostaje ubogacona wspomnieniem Czcigodnego Sługi Bożego, ojca Pawła Smolikowskiego CR, którego setną rocznicę śmierci obchodzimy w roku 2026. Jego życie stanowi wymowny przykład tego, jak rzeczywistość Zmartwychwstania może kształtować całe ludzkie istnienie. Głęboko zakorzeniony w duchowym dziedzictwie otrzymanym od Założycieli naszego Zgromadzenia, ojciec Smolikowski przyjął powołanie zmartwychwstańcze jako życiowe zobowiązanie do świętości i służby. Ten wzorowy sposób życia zmartwychwstańczego pięknie odzwierciedlają jego słowa:

„Gdy stanę się – w duchu pokory – niczym, wtedy będę zdolny do wszystkiego w rękach Boga. Niech każdy dzień będzie czystą ofiarą poświęconą Bogu, w zjednoczeniu z Nim.”

Poprzez swoje zaangażowanie w formację, pracę naukową i posługę duszpasterską starał się wiernie przekazywać duchową wizję, którą odziedziczył po Bogdanie Jańskim, a którą przyswoił sobie dzięki Piotrowi Semenence i Hieronimowi Kajsiewiczowi. Jednak prawdziwa siła jego świadectwa nie polegała jedynie na wkładzie intelektualnym ani na odpowiedzialnościach, jakie pełnił w Zgromadzeniu. Jaśniała przede wszystkim w cichej wierności, z jaką przeżywał codzienne wymagania życia zakonnego, pozwalając, aby łaska Misterium Paschalnego prowadziła jego wysiłki ku nieustannej odnowie wewnętrznej.

W osobie ojca Smolikowskiego widzimy, jak światło Zmartwychwstania może oświetlać nawet najbardziej zwyczajne aspekty życia. Powierzając się całkowicie woli Bożej i wytrwale stawiając czoła wyzwaniom wpisany w służbę zakonną i apostolską, ukazał, że wzrost w wierze dokonuje się poprzez stałe zaangażowanie, pokorę i zaufanie. Jego przykład przypomina nam, że wiara w Zmartwychwstanie nie jest czymś odległym czy abstrakcyjnym, lecz żywą rzeczywistością zdolną przemieniać nasze życie tu i teraz.

Kontemplując pusty grób oraz wiarę pierwszych uczniów, jesteśmy zaproszeni, aby na nowo odkryć tę samą nadzieję, która ożywiła życie naszych Założycieli, ojca Pawła Smolikowskiego i wszystkich, którzy poszli za nimi w tradycji zmartwychwstańczej. Pan, który zwyciężył śmierć, nadal działa w swoim Kościele, wzywając każde pokolenie wierzących – a szczególnie Zmartwychwstańców – aby stawali się świadkami nowego życia wypływającego z Jego zwycięstwa.

Pamiętajmy więc, że świętowanie Wielkanocy jest nie tylko zwieńczeniem drogi wielkopostnej, lecz także początkiem odnowionego zobowiązania do kroczenia z Chrystusem Zmartwychwstałym. W świetle tego misterium jesteśmy wezwani, aby umacniać naszą wiarę, pogłębiać naszą komunie z Bogiem oraz nieść orędzie nadziei powierzone nam poprzez nasz charyzmat.

Składając każdemu z was – Zmartwychwstańcom konsekrowanym i świeckim – moje serdeczne życzenia świętej i radosnej Wielkanocy, zapraszam was, abyście przyjęli ten święty czas jako moment odnowionej ufności i każdego dnia wzrastali od tego, co widzialne, ku nowemu i głębszemu stanowi wiary w moc Zmartwychwstałego Pana. Niech przykład pierwszych uczniów inspiruje nas, by patrzeć poza niepewność i rozpoznawać

znaki obecności Boga w naszym życiu i w naszej posłudze. A świadectwo ojca Pawła Smolikowskiego niech pozostanie dla nas jasnym przykładem, który prowadzi i zachęca nas do wiernego trwania w powołaniu zmartwychwstańcym, jakie zostało nam dane.

Z wdzięcznością za łaskę naszego wspólnego powołania i z nadzieją odnowioną przez Zmartwychwstanie, trwajmy w życiu i głoszeniu zwycięstwa Chrystusa, ufając, że światło, które zajaśniało w pierwszy poranek Wielkanocy, nigdy nie zgaśnie.

Niech radość Zmartwychwstałego Pana napelni wasze serca i wasze wspólnoty, a my złączmy nasze głosy z Kościołem, głosząc z ufnością i radością: „*Surrexit Christus spes mea.*” – „*Chrystus, moja nadzieja, zmartwychwstał!*” – (*Victimae paschali laudes*).

1 kwietnia 2026 r.

In Christo Redivivo,

Evandro MIRANDA ROSA, C.R.
Przełożony Generalny